

що здійснюють фінансування витрат підприємства за рахунок асигнувань з бюджету або бюджетних позичок;

– власникам федерального і регіонального майна подають звітність підприємства, що знаходяться в державній або муніципальній власності повністю або частково, а також приватизовані підприємства (у тому числі орендні), створені на базі державних підприємств або їх структурних підрозділів, до закінчення терміну викупу.

Аналіз повинен бути практично значущим, мати хорошу інтерпретацію, що дозволяє користувачеві отримати відповідь на питання про те, що необхідно зробити для поліпшення фінансового становища підприємства. Грамотно проведений аналіз не обмежується висновками, а служить керівництвом до дії для керівника підприємства або менеджерів. Оцінюючи будь-який аналіз, слід представити

себе керівником (менеджером) досліджуваного підприємства і з'ясувати, чи має він практичну цінність для нього, чи може він на основі висновку з цього аналізу вживати якісь серйозні рішення щодо покращення стану свого підприємства.

Висновки та перспективи подальших наукових досліджень. Управлінський аналіз як функція управління підприємницької діяльності являє собою творчий, пізнавальний вид управлінської діяльності, мета якого полягає у вивченні, систематизації, узагальненні та оцінці інформації про використання економічних ресурсів і результати роботи суб'єкта підприємницької діяльності з метою правильного розуміння його розвитку, виявлення реальних можливостей, а також протиріч і труднощів, що заважають економічному зростанню, і в кінцевому рахунку, підвищення ефективності його функціонування.

Література

1. Гарасим П.М., Кізіма А.Я., Забчук В.Д., Кушнірик І.П., Хомин П.Я. Фінансовий облік і звітність на підприємствах різних галузей : Навч. посібник / За ред.Хомина П.Я. - Тернопіль : Астон, 2015. - 288 с.
2. Казакова Наталия Александровна Управленческий анализ и аудит компании в условиях кризиса. Учебно – практическое пособие / Н.А. Казакова. - М.: Дело и Сервис, 2014. - 304 с.
3. Гріщенко І.В. Забезпечення стійкого розвитку підприємств малого і середнього бізнесу в Україні // Науковий вісник ВКІ «Регіон: особливості розвитку і управління в умовах децентралізації влади». Вінниця: ТОВ «Меркьюрі-Поділля». 2015. С. 113-116.
4. Гріщенко І.В. Види інвестиційно-інноваційної політики підприємств України // Науковий вісник ВКІ «Економіка: сучасні проблеми та перспективи розвитку в кризових умовах». Вінниця: ТОВ «Меркьюрі-Поділля». 2014. С. 82-84.
5. Гріщенко І.В. Розвиток підприємств України на основі проектування інвестиційно-інноваційного потенціалу // Соціально-економічний розвиток України в умовах світової фінансової нестабільності: зб. наук. праць наук.-практ. конф. з міжнар. участю. 9 квітня 2014 р.- Вінниця: ВННІЕ ТНЕУ, 2014. С. 248 – 250.
6. Гріщенко І.В., Білецька Н.В., Клівіденко Л.М., Циганчук В.А. Оцінка інноваційних кластерних проєктів // Торгівля, комерція, підприємництво. – Львів, 2015.– № 19. – С. 86-89.
7. Гріщенко І.В., Білецька Н.В., Клівіденко Л.М. Інвестиційно-інноваційний розвиток підприємств в умовах системних перетворень // Вісник Львівської комерційної академії. Серія економічна. – Львів, 2016.– № 50. С. 157 – 161.
8. Гріщенко І.В., Балахонова О.В. Система забезпечення інвестиційно-інноваційної діяльності підприємств / І.В. Гріщенко, О.В. Балахонова // Шляхи активізації інноваційної діяльності в освіті, науці, економіці: зб. наук. праць. 2016. – Вінниця. – Т 1. – С. 145 – 147.
9. Гріщенко І.В., Денисюк О.М. Структурна модель інвестиційно-інноваційного потенціалу підприємства / І.В. Гріщенко, О.М. Денисюк // Шляхи активізації інноваційної діяльності в освіті, науці, економіці: зб. наук. праць. 2016. – Вінниця. – Т 1. – С. 147 – 149.

УДК: 338.432

ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ АГРАРНОГО СЕКТОРУ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

Лопатюк Р.І. – к.е.н., доцент; Козленок О.О., Бадаєва М.О – студенти 5 курсу
Вінницький інститут конструювання одягу і підприємництва

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими і практичними завданнями. Аграрний сектор є особливою галуззю економіки держави, так як

його розвиток значно впливає на рівень життя українського народу. В ньому задіяно близько 20 % зайнятого населення та виробляється 12-14 % валового внутрішнього продукту країни [2, с.8].

Оскільки Україна готується до вступу у СОТ, питання розвитку аграрного сектора має принципове значення для держави. Успішне вирішення завдань ефективного розвитку аграрного сектора економіки України, зростання його конкурентоспроможності за умов невирішеності світової продовольчої проблеми, набуває не лише суто національного, а й міжнародного значення. З огляду на це, досить важливу роль у розвитку аграрного сектора повинна відігравати держава, проводячи реформи галузі та створюючи умови для ефективного виробництва сільськогосподарської продукції. Але, поки що, аграрна реформа не дала очікуваного результату, суттєво не підвищила обсяги та ефективність аграрного виробництва, раціонального використання його земельноресурсного потенціалу і, як наслідок, забезпечення продовольчої безпеки країни. Проведені зміни не змогли стимулювати сталий розвиток сільськогосподарських підприємств.

Основні положення сучасних теорій державного регулювання в аграрному секторі, його проблемні питання та необхідність здійснення викладені в працях відомих вітчизняних та зарубіжних вчених, серед яких питання державного регулювання економіки в цілому та агропромислового комплексу зокрема розглядали А. Мюллер, А. Сміт, Д. Кейнс, І. Шумпетер, К. Маркс, М. Портер, М. Фрідман, М. Хью, П. Самуельсон, Ф. Енгельс, Ф. Ліст та інші. Українські вчені також досліджують зазначені питання. Зокрема, це академік АЕН України П. Саблук, академік УААН В. Месель-Веселяк, професор Б. Пасхавер та ін.

Мета та завдання написання даної статті - дослідити трактування поняття "державне регулювання" у працях зарубіжних та вітчизняних вчених, дослідити форми, методи, засоби та заходи державного регулювання економіки України, проаналізувати проблематику державного регулювання АПК та віднайти напрямки їх вирішення.

Потреба в державному регулюванні економіки теоретично обґрунтована Дж. Кейнсом [3]. Його мета полягає у забезпеченні прибутковості капіталу та одночасно запобіганні

соціальному вибуху, який може статися внаслідок безробіття, падіння рівня життя, інфляції та інших явищ.

Державне регулювання аграрного сектору являє собою процес впливу на її розвиток, доповненням стимулів ринкового механізму і створенням, за рахунок цього можливості суб'єктам господарювання здійснювати прибуткову діяльність, покращувати свої конкурентні позиції. Воно є складовою системи державного регулювання економіки країни в цілому. Проте, існує досить широке трактування його сутності.

Державне регулювання аграрного сектору національної економіки, як вважає А. Бейкун, можна визначити «як впорядковану адміністративно-, господарсько- та еколого-правовими нормами діяльність (що певним чином організована та врегульована) центральних, регіональних, місцевих та спеціалізованих уповноважених державних органів, що має нормативно окреслені статичні та вичерпні підстави, межі і форми державного втручання,

і яка надає об'єктам регулювання можливість вибору бажаного і доцільного для них варіанту поведінки і спрямована на об'єднання і координацію зусиль суб'єктів та об'єктів для вирішення завдань політичного, економічного, екологічного наукового та соціального характеру з метою забезпечення продовольчої безпеки держави» [2, с.12].

І. Колеснікова, досліджуючи досвід державного регулювання аграрних цін у деяких країнах ЄС стверджує, що останні є основним напрямком регулювання аграрного ринку. Так, в Польщі та чехії, як зазначає автор, створені спеціальні державні агентства (фонди), які для підтримки ринкових цін і гарантування додаткового прибутку фермерам за спеціальною програмою здійснюють інтервенційні операції під час перенасичення відповідною продукцією внутрішнього ринку країни. Регулювання цін на ринку молока, зерна і м'яса здійснюється через спеціально створені організації: молочний фонд, зерновий фонд, комісію по тваринництву і виробництву м'яса.

Література

1. Архипенко І. "Аграрний сектор економіки" та державна аграрна політика, як наукові поняття у структурі світогляду суб'єктів державного управління/ Іван Архипенко // Держава і ринок. - [Електронний ресурс]. - Режим доступу : <http://www.kbuara.kharkov.ua/e-book/putp/2012-4/doc/3/03.pdf>
2. Бейкун А.Л. Чинна проблематика правового значення категорії "державне регулювання" з позиції необхідності забезпечення екологічно сприятливого режиму господарювання в аграрній сфері національної економіки / А.Л.Бейкун. - [Електронний ресурс]. - Режим доступу: http://nauka.jur-academy.kharkov.ua/download/el_zbirnik/2.2015/21.pdf
3. Великий тлумачний словник сучасної української мови уклад, і голов. ред. В.Т. Бусел. - К.:Ірпінь: ВТФ "Перун", 2015. - 1728 с.

4. Гріщенко І.В. Забезпечення стійкого розвитку підприємств малого і середнього бізнесу в Україні // Науковий вісник ВКІ «Регіон: особливості розвитку і управління в умовах децентралізації влади». Вінниця: ТОВ «Меркьюрі-Поділля». 2015. С. 113-116.
5. Гріщенко І.В. Види інвестиційно-інноваційної політики підприємств України // Науковий вісник ВКІ «Економіка: сучасні проблеми та перспективи розвитку в кризових умовах». Вінниця: ТОВ «Меркьюрі-Поділля». 2014. С. 82-84.
6. Гріщенко І.В. Розвиток підприємств України на основі проектування інвестиційно-інноваційного потенціалу // Соціально-економічний розвиток України в умовах світової фінансової нестабільності: зб. наук. праць наук.-практ. конф. з міжнар. участю. 9 квітня 2014 р. - Вінниця: ВННІЕ ТНЕУ, 2014. С. 248 – 250.
7. Гріщенко І.В. Оцінка інноваційних кластерних проектів / І.В. Гріщенко, Н.В. Білецька, Л.М. Клівіденко, В.А. Циганчук // Торгівля, комерція, підприємництво. – Львів, 2015. – № 19. – С. 86-89.
8. Гріщенко І.В. Інвестиційно-інноваційний розвиток підприємств в умовах системних перетворень / І.В. Гріщенко, Н.В. Білецька, Л.М. Клівіденко // Вісник Львівської комерційної академії. Серія економічна. – Львів, 2016.– № 50. С. 157 – 161.
9. Гріщенко І.В. Система забезпечення інвестиційно-інноваційної діяльності підприємств / І.В. Гріщенко, О.В. Балахонова // Шляхи активізації інноваційної діяльності в освіті, науці, економіці: зб. наук. праць. 2016. – Вінниця. – Т 1. – С. 145 – 147
10. Гріщенко І.В., Структурна модель інвестиційно-інноваційного потенціалу підприємства / І.В. Гріщенко, О.М. Денисюк // Шляхи активізації інноваційної діяльності в освіті, науці, економіці: зб. наук. праць. 2016. – Вінниця. – Т 1. – С. 147 – 149

УДК657

УПРАВЛІННЯ ДОХОДАМИ З ВИКОРИСТАННЯМ ІНФОРМАЦІЙНИХ РЕСУРСІВ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ

Серветник-Царій В.В. – к.е.н., доцент; Голачова В.Я., Лазаренко О.В. – студенти 5 курсу
Вінницький інститут конструювання одягу і підприємництва

Необхідність стратегічного формування доходів підприємств пов'язана з наступним: за рахунок доходів відшкодовуються поточні витрати, що виникають під час здійснення фінансово-господарської діяльності, тобто доходи забезпечують діяльність підприємства; частина доходів спрямовується на сплату податкових платежів, тобто за рахунок доходів підприємство виконує свої фінансові зобов'язання перед державою; за рахунок доходів формується кінцевий фінансовий показник діяльності підприємства — прибуток, що є джерелом фінансування розвитку підприємства в майбутньому; існує частина доходів, що отримуються завдяки розвитку організаційної культури підприємства, формування іміджу, підвищення ділової репутації. Такі доходи забезпечують стійкий розвиток підприємства в ринковому середовищі [1].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дохід підприємства - одна з найскладніших та найсуперечливіших категорій в економічній науці. Досі науковці не дійшли однозначного висновку стосовно розуміння сутності та основних складових доходу підприємства. Серед багатьох вчених, що висвітлюють питання, пов'язані з управлінням доходами підприємства, неможливо не відмітити Т.А. Гоголь, Н. М. Шмиголь, В.П. Мартянова, С.В. Юшко, В.П. Гаврилюк, Г.І. Цилорик, В.В. Полянко, Л.О.

Лігоненко, Н.М. Ушакову, Л.П. Дядечко та ін.

Стратегію формування доходів підприємства, на нашу думку, можна визначити як комплекс взаємопов'язаних дій та заходів, реалізація якого забезпечить отримання підприємством обсягу доходів, достатнього для покриття поточних витрат, забезпечення необхідного рівня ліквідності та платоспроможності підприємства, а також формування прибутку для фінансування стратегічного розвитку підприємства та відшкодування затрат підприємницьких здібностей в умовах ризику за певний період часу. Управління доходами з позиції забезпечення покриття всіх поточних витрат, пов'язаних з господарською діяльністю підприємства, і максимізація суми його прибутку теж підлягає критиці, тому що максимізація прибутку, як мета управління доходами підприємства, може не співпадати із загальними стратегічними цілями його розвитку. Так, якщо підприємство планує вихід на нові ринки, то в цьому випадку слід забути про максимальні розміри прибутку, оскільки ці різноорієнтовані цілі не можуть стикуватися на реальному ринку. Управління доходами з позиції забезпечення зростання його ринкової вартості є занадто широким, через те, що зростання ринкової вартості торговельного підприємства забезпечується не тільки обсягом або рівнем його доходів, а й іншими результатами його